

Svatava Neumannová

VÁNOČNÍ ROZJÍMÁNÍ

Výběr básní z let 1965 až 2002

Vánoce

Vánoce, Vánoce,
třpytné kouzlo sněhu,
já celým srdcem svým
chválím vaši něhu.

Vánoce, Vánoce,
tajemná moci
a hvězdy jiskřící
v mrazivé noci.

Vánoce, Vánoce,
štěstí je a není,
všech lidských dětí
jste usmíření.

Vánoce, Vánoce,
radosti čistá,
naděje bílá,
zrození Krista.

Vánoční /1./

Už srpen horce dodýchal,
pohaslo slunce v tváři,
duhové barvy podzimu
objaly smutek září.

Pak říjen prsty ochladil
a k nebi stoupá dým,
zaplanou v letmém pozdravu
korálky jeřabin.

Jen mžik a už je listopad,
pak prosinec a sních
a nad vzdálenou vzpomínkou
doznívá tichý smích.

Jiskří se víno přípitku,
zní zvony svatou nocí,
zda někde stopy ve sněhu
nebloudí bez pomoci?

Dlaň v druhé lehce spočine,
když modlíme se na noc
a lampa srdce rozsvítí
s poezií Vánoc.

Pak rozhoří se plamen svíc
ti na vánočním stromě,
hvězdy se k zemi přikloní,
žhnou světla v bílém domě.

Víš – narodil se Ježíšek,
žhne Lásky věčný plamen.
Jsou Vánoce – jsou Vánoce.
Tvá vůle staň se! *A m e n .*

Vánoční píseň

Jen tiše světem jít, nehledat moc ni slávu,
před soudcem Nejvyšším pokorně sklonit hlavu
a na všech cestách svých ctít vůli Otce svého,
milovat bližního a ostříhat se zlého.

Jasně Dítě z vůle Otce zrodilo se v země klín,
Sláva Bohu na nebesích, oslaven buď Boží Syn.

Tak jako jarní květ pro radost čistě kvěsti
a lidský osud svůj poslušně umět nésti,
být v bouři života účasten proměn času,
ze zdroje Prasvětla čerpati věčnou krásu.

Jasně Dítě z vůle Otce zrodilo se v země klín,
Sláva Bohu na nebesích, oslaven buď Boží Syn.

Až jednou dojdeme ke konci lidských cest,
pak v slzách pokleknem před Pánem světů všech
a v Jeho milosti smíří se naše vina,
v lásce se rozsvítí přejasná Hvězda Syna.

Jasně Dítě z vůle Otce zrodilo se v země klín,
Sláva Bohu na nebesích, oslaven buď Boží Syn.

Vánoční rozjímání /1./

Ve sněhu jen dětské stopy,
do daleka zvony znějí,
tóny běží po krajině,
pak umlknou nad závějí.

Děti ručky schovávají
do záhybů kožíšku,
v sevřených pěstičkách nesou
hrst vánočních oříšků.

Nad Betlémem Hvězda plane,
zní zpěv od nebeských bran,
sláva Bohu na výsostech,
narodil se Kristus Pán.

On je Dítě věčné Lásky,
naděje i vykoupení,
ve tmách lidské beznaděje
rozsvěcuje světlo denní.

Maria se něžně sklání,
tvář dítěte hladí jemně,
ke kolébce dary nesou
tři králové z dálné země.

Pastýři a prostí lidé
sbíhají se z daleka,
u kolébky Jezulátka
každý šťastně pokleká.

Kde zůstaly dětské stopy?
Ručky s hrstí oříšků?
Nezbloudily na své cestě
k přemilému Ježíšku?

Nezbloudily! Záře Hvězdy
dovedla je do cíle.
Náhle děti uviděly
Jezulátko spanilé.

Usmály se, ke kolébce
skutálel se oříšek.
Zajásala dětská srdce,
žije, žije, Ježíšek!

Na stříbrnou závěj sněhu
tiše padá hvězdný třpyt,
Ježíšku, od Tvoje slávy
těžko dětem odejít.

Budme všichni jak ty děti,
jdeme v díku prachem cest.
Klíč k věčnému vykoupení
v našem vlastním srdci jest.

Vánoční /2./

Jen okna domů, která do tmy svítí,
a čistá krása vánočního stromu,
tu zdá se ti, že náhle stanul jsi
v zářící bráně do Božího domu.

Kol jenom sních a vločky běloskvoucí
padají tiše na umrzlou zem,
dnes každý člověk v srdci otevřeném
je láskou Krista navždy posvěcen.

Na tmavém nebi hvězd je na tisíce,
na zemi cesta bíle zasněžená,
vzpomínky dávné kouzlí v prostoru
pastýře spěchající do Betléma.

Maria něžně k Dítěti se sklání,
postýlku rovná z voňavého sena.
A léta jdou – pohasl Hvězdy třpyt
a trpí Láska všemi opuštěná.

Však její odkaz věky překlenuj,
zas struna víry srdce rozezněla,
zas vládne láska širé na zemi
a k duši mluví kouzlo svatvečera.

Je ticho kolem, mlčí závěje,
jiskřící hvězdy přicházejí blíž,
na otevřené dlani všehomíra
se rozklenul Pravdy věčný Kříž.

Tu chápu nejsvětější odkaz Vánoc
a cítím, že je Láska opět s námi,
do duše padá světlo naděje
a z kostela zní zvonů hlas mi známý.

Vánoce 1991

Když v tichu svatvečera zazní zvonů hlas,
jak by mi v duši květy rozkvétaly
a zdá se mi, že něčí vlídná dlaň
mě do závoje krásy něžně halí.

A zvony znějí kovovými tóny
a vypráví mi starodávné báje
o říši plné čisté radosti,
o blaženosti vzdáleného ráje.

Svět hmoty je mi náhle vzdálený
a hvězdy přicházejí ke mně blíž,
jako by někdo gestem útěšným
odvanul z prsou všechnu zemskou tíž.

Zní zvony nad ztemnělou krajinou
a celý svět je jeden věčný chrám,
jdeme cestou naděje a smíření
k přejasně Pravdě od nebeských bran.

A náhle všechny hvězdy na nebi
se tiše snesly na práh lidských domů,
branami srdce vchází láska k nám
a svatvečerem doznívá hlas zvonů.

Ach, Pane, všichni lidé na Zemi
dnes v touze vracejí se do Betléma
a Dítě Boží květem všelásky
na věky zdobí slávu Tvého Jména.

Vánoce 1996

Nad Betlémem Hvězda Syna
jasným světlem hoří,
zrodilo se v klínu země
čisté Dítě Boží.

Znějí zvony svatou nocí
od nebeské brány,
modleme se, aby láska
přebývala s námi.

Vločky sněhu zahalily
pole, louky, stráně,
lidská duše v úctě kleká
před milostí Páně.

Láska Boží od věčnosti
vede nás i chrání,
by se navždy zahojily
světa strašné rány.

Milujme se – odkaz Syna
všechny věky trvá,
láska – pramen požehnání
pravý život skrývá.

Otevřená kniha času
mluví k srdci tvému,
bys ty na své pouti žitím
vyhýbal se zlému.

Láska je květina země,
poutník, který čeká,
až se nad ním tiše skloní
vroucí náruč měkká.

Chraňme lásku, buďme vlídní,
v světě tolik žalu,
láska vyvede nás z nížin
na vysokou skálu.

Zahledíš se v dálný obzor,
k horám, lesům, mořím,
sepneš dlaně, pokloníš se
vznešenosti Boží.

Když otevřeš Písmo svaté
duše vzhůru stoupá,
jak by někdo ostrým mečem
rozťal hmotná pouta.

Věz – jen nesobecká láska
vede k Bohu blíže,
skrze nejsvětější zákon
pravěčného Kříže.

Vánoční /3./

Až zazvoní nám hlasem stříbrojasným
ten nejkrásnější, kovový hlas zvonů,
přes zasněžená pole, cesty zaváté,
povede duši do Božího domu.

A bude znít a jezera a řeky,
ač příkrov ledu objímá je pevně,
poskočí hravě vlnou rozjásanou
a rozšumí se radostně a jemně.

A všechny děti, co jich země nosí,
ponesou v očích záři Božích hvězd,
Ježíšek vejde do lidského domu
a v tichu noci budou růže kvést.

A zvony znějí – nebesa i země
se chvějí štěstím, nadějí i touhou,
vždyť od Betléma Dítě života
se vydalo dnes na svou cestu dlouhou.

Ach lásko, v nedohledných výšinách
andělé Boží písně chvály pějí
a něžné tóny prostorem se chví
a v tichu noci kanou do závějí.

A planou svíce na vánočním stromě,
Božími dary pokryty jsou stoly
a děti ve svém plachém údivu
jsou jako nejkrásnější květné stvoly.

Ó, nechme duši, ať se v touze své
rozletí prudce do nebeských plání,
ať poklekne před Boží Majestát
a vyzpívá mu svoje díkůvzdání.

Ježíšku – až nám vlídná ruka snu
na oči vloží závoj zapomnění,
až usne kraj i domky pod sněhem
a teplem dýchnou prozářené stěny.

Věř – budem blízko – blízko pohádky
a beze slov se pomodlíme na noc,
požehnej – Pane – dílo života,
prastaré kouzlo nejsvětějších Vánoc.

Vánoční /4./

A kdybys všechno v světě získal, lásky ale neměl,
čím bys ty byl před věčnou Boží tváří,
jen květem uvadlým, jen smutným torzem krásy,
jen sluncem, které ztratilo svou záři.

Je láska dar, jenž přes staletí dávné
nám svítí z hlubiny lidského času,
v ní ukryto jest Boží slitování,
živoucí krůpěj vesmírného hlasu.

Když přiblíží se bílé kouzlo Vánoc,
zaznívá v duši píseň lásky čistá,
zas navrací se k lidským příbytkům
vznešená poselství Ježíše Krista.

Vždyť láska byla, jest a stále bude,
z ní povstali jsme, k ní se navracíme,
jen v čisté lásce najdem věčný mír,
jen v jejím jasu Hvězdu Syna zříme.

A kdybys všechno v světě získal, lásky ale neměl,
byl učiněn bys neživotným kovem,
láska je světlem nám i budoucím,
v lásce je vykoupení Božím Slovem.

Až dobro jako řeky vlídný proud
se rozleje po celém světě širém,
až v lůno víry jako v matčin klín
se plní důvěry radostně skryjem.

Pak Láska oslaví své vzkříšení
a Hvězda přiblíží se na dosah,
pak lidská duše, zbavena svých pout,
překročí v tichém díku hvězdný práh.

A zazní pozouny všech andělů,
z věčného zřídla vyzvednem své věno,
kruh uzavře se – amen pravím vám,
buď pochváleno – Pane – Tvoje Jméno.

Vánoční rozjímání /2./

Od věků do věků, jak zlatá páska,
svítí nám na cestu dar Boží – láska.

Svítí nám, zahřeje, srdce pohladí,
ničím je světa klam, když máme rádi.

Ve stopách lásky jdem k poznání krásy,
do dálav stvoření duše se vznáší.

Láska je drahokam nesmírné ceny,
jediná jistota na této zemi.

Z hlubiny hmotnosti vede nás k ráji,
kde květy života v čistotě zrají.

Rázem jsou lidem blíž vzdálené cíle,
když srdce pokorné pro druhé žije.

Rozpjatá křídla snů nesou nám zvěsti
o lidské naději, o lidském štěstí,

o kráse pohádek, jež duši chrání,
jak něžné doteky matčiných dlaní.

Ach, Pane pravěčný, jak to jen říci,
že láska struna je na srdci znící.

Nádherné poselství z pramene bytí,
studánka blaženství, z níž smíme pít.

V čase usmíření jasná skutečnost.
Všeho jen nakrátko – láska pro věčnost.

Vánoční /5./

V zasněžených horách
křišťálový chrám,
pojd' a nech se vésti,
neptej se mě kam.

Vločky tiše víří
rytmem naděje,
v pohádkové tvary
rostou závěje.

Země unavená
cudně halí klín,
v oknech planou světla,
k nebi stoupá dým.

Pojd' a nech se vésti,
podej mi svou dlaň,
na perutích touhy
vzlétnem ke hvězdám.

Pod úderem času
pukne oříšek,
zas se vrátí na zem
malý Ježíšek.

Pojd', už nedaleko
předvánoční čas.
Pane, už se stmívá.
Neopouštěj nás.

Vánoční /6./

Jsou vánoce a zvony znějí,
jde radost celým vesmírem,
Syn Boží narodil se z Lásky,
by vzešlo štěstí lidem všem.

Tóny se chvějí nad krajinou
a doznívají v závěji,
spěchají lidé k chrámu Páně,
v srdci víru a naději.

Syn nebes z vůle Otce svého
otevřel věčnou studánku,
naberte do dlaní dar žití,
probudte duši ze spánku.

Je na obzoru doba nová,
jsme Světlu Pravdy mnohem blíž,
v červáncích nesmrtelné Lásky
do dálek svítí věčný Kříž.

Dejme své duši křídla ptačí,
by doletěla k nebes bráně,
je na dosah Království míru
a blízko, blizoučko den Páně.

A zvony znějí, poklekáme,
už naplnil se lidský čas.
Ach, Pane, v této svaté chvíli
prosíme – neopouštěj nás.

OBSAH:

Vánoce	2
Vánoční /1./	3
Vánoční píseň	4
Vánoční rozjímání /1./	5
Vánoční /2./	7
Vánoce 1991	8
Vánoce 1996	9
Vánoční /3./	11
Vánoční /4./	12
Vánoční rozjímání /2./	13
Vánoční /5./	14
Vánoční /6./	15
X X X X X	